

[Boligministeren.]

på grundlag af de foreliggende driftsregnskaber; omkostningsbestemte forhold skal altså tages med i betragtning.

Da jeg ikke havde lejlighed til det i aftes, vil jeg også gerne gøre nogle bemærkninger i anledning af, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen henviste til en udtalelse, der var kommet fra Byggefagenes Samvirke i København, og hvori man fremsætter forskellige protester. Man siger bl. a. — og jeg nævner dette for at understrege, at denne udtalelse er fremsat på et tidspunkt, da man formentlig ikke har haft kendskab til de faktiske forhold på visse områder, men man burde have haft det, idet ganske tilsvarende bestemmelser har været gældende i en årrække — man siger bl. a. i denne udtalelse, jeg vil gerne citere:

„Vi kan heller ikke anerkende, at nødvendige reparations- og vedligeholdelsesarbejder i den grad begrænses, som de 10 000 kr. er udtryk for.“

I bekendtgørelse om regulering af byggevirksomheden m. v. findes den samme bestemmelse, som har været gældende hele tiden — den går helt tilbage til 1945-46. Der står i denne bekendtgørelse i § 1:

„Der kræves igangsætningstilladelse fra boligministeriet til påbegyndelse af alle byggearbejder, såvel offentlige som private, med undtagelse af“ — og så står der under d — „rene reparations- og vedligeholdelsesarbejder, hvorved forstås sådanne arbejder, der alene tilsigter en retablering af ejendommens tidligere tilstand.“

Der er altså overhovedet ikke tale om nogen som helst form for begrænsning af eller indgreb i reparationsarbejde. Det er en misforståelse, som jeg gerne vil benytte lejligheden til at rette her. Det, der er begrænset, er ombygnings- og tilbygningsarbejder, men ikke reparations- og vedligeholdelsesarbejder, naturligvis ikke.

Det ærede medlem hr. Kai Moltke gjorde i og for sig ikke ret mange bemærkninger til det foreliggende lovforslag, men fremsatte derimod en række forskellige andre udtalelser og nævned et par myter.

Den første myte var en, som han sagde han gerne ville have affivet, og det gør jeg gerne. Den drejer sig om cirkulæret af 5. april vedrørende ydelsesforhøjelser i ældre

statsstøttet byggeri. Da jeg var sygemeldt på dette tidspunkt, fandt det ærede medlem frem til, at datoen den 5. april netop faldt i den periode, hvori jeg var sygemeldt. Det er rigtigt, men jeg vil gerne sige, så klart det kan siges, at udkastet til dette cirkulære har været udarbejdet, før jeg blev syg, og jeg har altså ansvaret for udformningen og udsendelsen. Udkastet har været udarbejdet flere måneder, før jeg blev syg, og den dato, som cirkulæret har, er den dato, hvorpå det blev udsendt, og har intet med min stilling til denne handling at gøre. Den står helt og fuldt for min regning, men er naturligvis godkendt i det samlede ministerium. Denne myte bør altså affives.

Myte nr. 2 var det ærede medlems udtalelser om neddæmpning af byggeriet. Det ærede medlem henviser til, at jeg den 25. januar sagde, at de udtalelser, der allerede dengang blev fremsat om nødvendigheden af at neddæmpe den samlede byggeaktivitet, i hvert fald ikke var møntet på boligbyggeriet, og at jeg også gav udtryk for, at det fortsat var min agt at søge at opfylde den målsætning, som loven har fastsat vedrørende det støttede byggeri, men at målsætningen: at bygge så mange boliger som muligt i øvrigt stadig står ved magt.

Jeg vil gerne for at affive myten sige, at der er ingen, heller ikke under forhandlingerne i omsudvalget, der har stillet mig over for krav om begrænsning af boligbyggeriet. Jeg har i samråd i udvalget understreget dette. Jeg har endog sagt, at hvis der skulle blive tale om at anvende dispensation under hensyntagen til de lokale arbejdsforhold for at undgå at have en ikke udnyttet byggekapaцитet, ville sådanne dispensationer, hvor der var fastslagt et boligprogram, i første række blive anvendt til at søge at hale ind på den pukke, vi har. Hvor det drejer sig om det regulerede erhvervsbyggeri, hvor der ligger for 100 mill. kr., som venter på at komme i gang, ville jeg først tilgodese byggeri af denne art, men hvis der ikke var byggeopgaver vedrørende det regulerede erhvervsbyggeri, og hvis der ikke fandtes offentligt byggeri, ville vi udnytte kapaciteten til boligbyggeri. Den neddæmpning, der er tale om, går ud på, at medens der i 1961 blev påbegyndt knap 35 000 lejligheder, vil jeg regne med, at dette igangsættelsestal måtte neddæmpes